

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.539/2016/7. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Ádám Sándor ügyvéd által képviselt **felperes neve(címe)** szám alatti székhelyű felperesnek – a dr. Melegh Mónika ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti lakos I. rendű, **II.rendű alperes neve(címe)** szám alatti lakos II. rendű és **III.rendű alperes neve(címe)** szám alatti lakos III. rendű alperesek ellen szerződésből eredő követelés iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2015. augusztus 17. napján kelt 13.P.21.681/2014/32. sorszámu ítélete ellen a felperes részéről 34. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja**, és az I. rendű alperes marasztalásának összegét 17.136.576,- (Tizenhétmillió-egyszázharminchatezer-ötszázhetvenhat) Ft-ra, a II. rendű alperesét 1.908.789,- (Egymillió-kilencszáznyolcezer-hétszáznyolcvankilenc) Ft-ra, míg a III. rendű alperesét 1.719.628,- (Egymillió-hétszáztizzenkilencezer-hatszázhuszonnyolc) Ft-ra és az ezen összegek után járó, az elsőfokú ítélet szerinti tartamú és mértékű késedelmi kamataira felemeli.

Az I-III. rendű alperesek egyetemleges felelősségének mértékét 1.719.628,- (Egymillió-hétszáztizzenkilencezer-hatszázhuszonnyolc) Ft-ra felemeli.

A felperes által fizetendő elsőfokú eljárási költség összegét 800.000,- (Nyolcszázezer) Ft-ra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I-III. rendű alpereseket, 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 192.300,- (Egyszázkilencvenkettőezer-háromszáz) Ft másodfokú eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a felperes 780.200,-(Hétszáznyolcvanezer-kettőszáz) Ft lerótt fellebbezési eljárási illeték visszaigénylésére jogosult.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes és a ("**B**") Kft. 2004. március 26-án PLA... számon egyedi lízingszerződést kötött a (**Z**) forgalmi rendszámú, ... billenős felépítményű tehergépjárműre bruttó 11.875.000,- Ft vételár meghatározása mellett. Az egyedi lízingszerződés részét képezte a felperes PLA/2003.05.05. számú üzletszabályzata, melynek VI/4. pontja értelmében a lízingbeadó jogosult a lízingszerződést

azonnali hatállyal felmondani, amennyiben a lízingbevevő a szerződésben foglalt kötelezettségét megszegi.

A lízingszerződés biztosítására, azzal egyidejűleg a II. rendű alperes „garanciaszerződést” kötött a felperessel, feltétel nélküli kötelezettséget vállalva arra, ha a lízingbevevő fizetési kötelezettségének esedékességgkor nem tesz eleget, maga fog helyette a lízingbeadónak teljesíteni anélkül, hogy a lízingbevevő és a lízingbeadó közötti jogviszonyt vizsgálná.

A felperes a lízingszerződést 2008. október 13. napjával felmondta, majd közölte a lízingbevevővel és a II. rendű alperessel, hogy a kft. időközbeni teljesítésére tekintettel a lízingszerződés hatályban marad. Mivel azonban a lízingbevevő fizetési kötelezettségének a továbbiakban nem tett eleget, a lízingszerződést 2009. február 17. napjával azonnali hatállyal ismételten felmondta. A lízingelt tehergépjárművet a lízingbevevő 2009. november 25-én átadta a felperesnek. A felperes a gépjármű forgalmi értékét a szakértői vélemény alapján 3.070.500,- Ft-ban határozta meg, majd 2011. május 30-án 1.737.500,- Ft-ért értékesítette. A felperes az elkészített elszámolás eredményeként 2011. június 8-án a lízingbevevőt 505.193,- Ft megfizetésére szólította fel.

A felperes a 2005. október 7-én HIT(1) számon megkötött egyedi kölcsönszerződés alapján a ("B") Kft. részére 15.500.000,- Ft kölcsönt nyújtott az (X) forgalmi rendszámú, ... típusú kotró-rakodó gép megvásárlásához. A szerződés részét képezte a felperes HIT/2005.08.15. számú üzletszabályzata, melynek VIII/1. pontja értelmében a hitelező jogosult a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondani, amennyiben a kölcsönbevevő a kölcsönszerződésben foglalt kötelezettségeit megszegi, míg a IX/4. a) pontja szerint a felmondás a kölcsönszerződést megszünteti, egyben részletezte a kölcsönbevevő által megfizetendő költségeket. A X/6. pont rögzíti, ha a hitelező a finanszírozott eszközt az opciós vételárnál alacsonyabb áron tudta értékesíteni, úgy a különbözet megfizetésére a kölcsönbevevő hitelezővel szemben kötelezettséget vállal, így az a fennálló tartozását növeli.

A kölcsönszerződés biztosítására a felek között 2005. október 7-én opciós szerződés, valamint a felperes és a II-III. rendű alperesek között ún. garanciaszerződés jött létre.

A felperes a kölcsönszerződést a kölcsönbevevő nem teljesítése miatt 2008. október 13. napjával felmondta, majd a szerződés visszaállítását követően azt 2009. február 17-én ismételten felmondta. A rakodógépet 2009. március 13-án vette át, majd 2010. április 29-én nettó 28.030,- euró vételáron külföldi vevőnek adta el. Az elszámolás eredményeként 2011. április 11-én az alpereseket 5.716.338,- Ft megfizetésére hívta fel.

Harmadik személy irányában fennálló tartozása miatt a kölcsönbevevővel szemben végrehajtási eljárás indult, melynek során az (X) forgalmi rendszámú rakodógépet is lefoglalták, végrehajtás alóli feloldására azt követően került sor, hogy a felperes a ("B") Kft. tartozását kifizette.

A felperes és a ("B") Kft. között 2008. július 22-én HIT(2) számon kölcsönszerződés jött létre. Eszerint a felperes 21.992.000,- Ft kölcsönt nyújtott annak érdekében, hogy a kft. az (Y) forgalmi rendszámú, ... típusú kotró-rakodó gépet megvásárolhassa. Az egyedi szerződés elválaszthatatlan részét képezte a felperes UZLSZHITGEP120080605 számú üzletszabályzata.

A kölcsönszerződés biztosítékeként szolgált a felperes és az I. rendű alperes között létrejött „garanciaszerződés”.

Mivel szerződéses kötelezettségeit a kölcsönbevevő nem teljesítette, a felperes a kölcsönszerződést 2008. október 13-án felmondta, majd annak visszaállítását követően a teljesítés ismételt elmaradása miatt 2009. február 17-én azonnali hatállyal újból felmondta. A kölcsön felhasználásával megvásárolt eszközt a felperes 2009. március 13-án vette át és azt 15.200.000,- Ft-ért értékesítette. A teljesítés beszámításának eredményeként a felperes 2009. október 20-án 25.705.873,- Ft megfizetésére szólította fel az I. rendű alperest.

Az (Y) forgalmi rendszámú tehergépjárművet a kölcsönbevevő elleni végrehajtási eljárásban a végrehajtó lefoglalta. Foglálás alóli feloldásra azt követően került sor, hogy a felperes a ("B") Kft. tartozását rendezte.

A ("B") Kft. ügyvezetője 2009. június 2-ától a II. rendű alperes volt. A cég 2009. június 9. óta felszámolás alatt áll. A felperes a felszámolási eljárásban a fentebb részletezett lízing- és kölcsönszerződésekhez kapcsolódóan összesen 55.877.251,- Ft hitelezői igényt jelentett be, amelyet a felszámoló nyilvántartásba vett.

A felperes módosított keresetében az I. rendű alperest 27.519.794,- forint, a II. rendű alperest 5.390.630,- forint, míg a III. rendű alperest 4.885.437,- forint és járulékai megfizetésére kérte kötelezni a ("B") Kft. és közte létrejött lízing- és kölcsönszerződések nem teljesítése miatt, készfizető kezességvállalásuk alapján.

Az alperesek ellenkérelmükben mind a kereset jogalapját, mind összecszerűségét vitatták. Arra hivatkoztak, hogy a felperes a biztosítékok érvényesítésével 3 hónapot késlekedett, amely a svájci frank árfolyamának változása miatt 17,6%-os árfolyamnyereséget eredményezett számára, de kifogásolták a közölt elszámolást is.

A Szegedi Törvényszék 13.P.21.724/2012/16. számú ítéletével a keresetet elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.017/2014/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és ugyanezt a bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította. Indokolásában rámutatott, téves az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett azon álláspontja, miszerint a szerződések felmondásának eredményeként az ún. garancia – valójában készfizetői kezességi – szerződések is megszűntek. Mivel azonban az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja folytán nem vizsgálta a felperesi elszámolás helyességét, azt a megismételt eljárásra írta elő.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban meghozott ítéletével az I. rendű alperest 14.725.716,- Ft, a II. rendű alperest 208.404,- Ft, a III. rendű alperest 19.243,- Ft és járulékai megfizetésére kötelezte, egyben megállapította, hogy az I-III. rendű alperesek 19.243,- Ft és járulékai erejéig egyetemlegesen felelnek. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, fizessen meg az alpereseknek egyetemlegesen 1.000.000,- Ft perköltséget. Határozatának indokolásában rámutatott, az egyedi lízingszerződéshez kapcsolódó elszámolásból alaptalan a 71.250,- Ft kintlévőségi eljárási díj iránti követelés, mivel az a 2008. október 13-i felmondáshoz kapcsolódott, ami után a felek a lízingszerződést visszaállították. Megalapozottnak találta ugyanakkor a felperes igényét a felszólító levelek díját illetően, miután itt – a szerződés visszaállítására tekintettel – a kintlévőségi eljárási díj követelés alaptalannak bizonyult. Elutasította a 2009-es felmondás kapcsán a felmondólevél 9.500,- Ft-os és a műszaki állapotfelmérés 18.000,- Ft-os díját, a szállítás során felmerült 65.168,- Ft-os üzemanyagköltséget, az autópálya használati díjat, a visszaszármaztatásban résztvevő cég megbízási díjának megtérítésére irányuló igényt, a hatóságoknak fizetett illetékek, díjak iránti követelést, a kiegészítő műszaki állapotfelmérés díját, valamint a gépjármű szállításával, illetve tárolásával kapcsolatosan felmerült költségeket. Ekörben rámutatott, a felperes a szerződés felmondásához kapcsolódóan 285.000,- Ft kiterhelt kintlévőségi eljárási díjat állított be az elszámolásba, amely a bírói gyakorlat szerint költségátalányként kezelendő, ezért csak az ezt meghaladó költségeit érvényesítheti. Megjegyezte, a gépjárművek szállításához kapcsolódó megbízási díjak minden költségre kiterjedtek, azaz magukban foglalták a szállító oldalán felmerült kiadásokat, így a benzinköltséget és az autópálya díjat is. Véleménye szerint nem adott okszerű

magyarázatot a felperes arra, hogy a lízingszerződés tárgyát képező gépjárműnél miért kellett kétszer állapotfelmérést végezni. Ebből következően e szerződéshez kapcsolódóan a követeléséből 316.072,- Ft-ot alaptalannak talált.

A HIT(1). számú szerződéssel összefüggésben elutasította a 116.250,- Ft-os kintlévőségi eljárási díj iránti igényt. Az egyedi lízingszerződésnél felszámított ugyanilyen tétel kapcsán kifejtettek tekintetével – a szerződés visszaállítása miatt – ugyanakkor megalapozottnak ítélte a 9.500,- Ft-os felszólítási díjat. Visszaulva az előző szerződésnél írt álláspontjára, alaptalannak találta a hatóságoknak fizetett díj, illeték megfizetésére irányuló követelését, az állapotfelmérés költségét, a szállítással kapcsolatos költséget, az értékesítési jutalékot, illetve ÁFA iránti igényt. Szintén megalapozatlannak találta a 60.850,- Ft-os szervizköltség iránti követelést, mivel nem állapítható meg, hogy az mikor merült fel. Elutasította az 1.551.610,- Ft-os tehermentesítés érdekében kifizetett költségkövetelést, mert – véleménye szerint – egyértelműen nem volt kikövetkeztethető, hogy kifejezetten az e szerződésből származó kölcsön felhasználásával vásárolt gépjárműhöz kapcsolódna ez a kiadás, csakúgy mint a 18.465,- Ft-os regisztrációs díj. Rámutatott, az 1.600.000,- és 1.800.000,- Ft-os tételeket a felperes azzal az indokolással állította be az elszámolásba, hogy ez a gépjármű 9.000.000,- Ft-os vételárához kapcsolódó ÁFA tartalom, amelyet a felszámoló a számlán nem tüntetett fel, az ő magatartására visszavezethető károkért viszont a garantőrök nem felelnek. Így az e szerződéssel kapcsolatosan az alaptalannak ítélt követelés összegét összesen 5.687.595,- Ft-ban határozta meg.

A HIT(2). számú szerződésből eredő követelések közül alaptalannak minősítette a 164.940,- Ft-os kintlévőségi eljárási díjat, a felmondólevél díját, a felmerült hatósági illeték és díj összegét, a műszaki állapotfelmérés díját, az 5.517.417,- Ft-os kiterhelt kártérítési összeget, a 36.000,- Ft-os megbízási díjat, a tehermentesítés érdekében kifizetett költséget, a regisztrációs díjat, az értékesítési jutalékot, valamint az 1.800.000,- – helyesen 1.800,- Ft – hatóságnak megfizetett díjat, összesen 10.043.170,- Ft összegben.

Majd az alaptalannak talált követelések figyelmen kívül hagyásával vezette le az elszámolást az egyes szerződésekhez kapcsolódóan, melynek eredményeként a rendelkező részben foglalt marasztalási összegek adódtak.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amely annak részbeni megváltoztatására irányult. Fellebbezésének kiegészítésében a HIT(1) számú kölcsönszerződéssel kapcsolatban előadta, az eszköz visszaszármaztatásakor készült szakértői értébecslés szerint annak becsült értéke 9.000.000,- Ft + ÁFA, azonban csupán nettó 7.400.000,- Ft vételáron tudta értékesíteni külföldi vevő részére. Valamennyi szerződés tekintetében fenntartotta a kintlévőségi eljárási díj iránti igényét az alapeljárásban részletezett indokaira tekintettel. Kifejtette, a HIT(1). kölcsönszerződés esetében a felmondás napját követő, az elszámolásában feltüntetett terhelések a 456.000,- Ft-os kikötött eljárási díjat 154.735,- Ft-tal meghaladják, ezért ez az összeg külön is érvényesíthető. Az 1.600.000,- Ft-os tétel ugyanakkor az elsőfokú ítéletben rögzítettekkel ellentétben nem ÁFA követelés, hanem kártérítés, amely az opciós vételár és a tényleges eladási ár közötti különbözetből adódik. Az 1.800.000,- Ft-os tétel kapcsán pedig kiemelte, az ugyan ÁFA igény, azonban ekörben – szemben az ítéletben írtakkal – nem arra hivatkozott, hogy a felszámoló erről nem állított ki számlát, hanem hogy a számlát a kölcsönbevevő mulasztotta el kiállítani. A 811.030,- Ft-os összegű tehermentesítéshez kapcsolódó tétel tekintetében utalt az elsőfokú eljárásban előadottakra.

A HIT(2). számú kölcsönszerződéssel összefüggésben a kintlévőségi eljárási díj iránti igényét továbbra is fenntartotta, egyben kifogásolta, hogy a felmondás napját követő terhelések közül a 4.221.785,- Ft-os tétel esetében az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe korábbi beadványát, melyben követelését leszállította. Megjegyezte, az ítélet etekintetben nem tartalmaz indokolást sem. Ugyanezt adta elő az 5.517.417,- Ft-os tétel kapcsán. 912.000,- Ft összegű igényének jogalapját a Ptk. 318. §-ában jelölte meg. Végül hangsúlyozta, az eredeti kimutatásban késedelmi kamatként

1.212.289,- Ft szerepel, azonban ennek mértékét az elsőfokú eljárás során módosította, amelyet a bíróság nem vett figyelembe annak ellenére sem, hogy e követelést megalapozottnak találta.

A fellebbezés részben **alapos**.

A szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre (Ptk. 205. § (1) bekezdés). Ahhoz, hogy a felperes üzletszabályzata, mint általános szerződési feltételeket rögzítő feltételegyüttes a szerződés részévé váljon, szükséges, hogy az általános szerződési feltételek tartalma megismerhető legyen és a másik fél azt kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadja (Ptk. 205/B. § (1) bekezdés). Az általános szerződési feltétel akkor minősül megismerhetőnek, ha a feltétel alkalmazója a feltételeket rendelkezésre bocsátja, vagy a közzétett feltétel megjelenési helyét megjelöli (Legfelsőbb Bíróság (Kúria) GK37. számú állásfoglalás II. pont).

A perbeli szerződések esetében mindezen követelmények megvalósultak, az üzletszabályzatokra maguk az egyedi szerződések utaltak, a hirdetményekre pedig az üzletszabályzatok. Lényeges, hogy a hirdetmény – mely a kamatokra, a szolgáltatási díj mértékére és az ügyfeleket terhelő egyéb költségekre vonatkozó adatokat tartalmazta – közzétételének helyét az üzletszabályzat feltüntette. Ennek megfelelően a felperes biztosította annak megismerhetőségét (Ptk. 204. § (2) bekezdés). Így mind az egyes üzletszabályzatokban, mind a hirdetményekben szereplő általános szerződési feltételek az egyedi szerződések részévé váltak, ezért az alperesek, mint az adós nemteljesítése esetére az ún. garanciaszerződésekben készfizető kezességet (Ptk. 272. § (1) bekezdés) vállalt felek helytállási kötelezettsége is ehhez igazodott. Helytállásuk – vállalásuknak megfelelően – kiterjedt a lízingbe-, illetőleg kölcsönbevevő minden szerződéses kötelezettségére ahhoz mérten, hogy közülük az egyes alperesek melyikhez kapcsolódóan vállaltak kezességet. A felperes ezeket alapulvéve készítette el elszámolásait, amelyeknek egyes tételei voltak vitatottak a perben, körük azonban a másodfokú eljárásra leszűkült.

Az ítéletábra a felperes fellebbezésével érintett egyes elszámolási tételek kapcsán az alábbi álláspontra helyezkedett:

I. PLA... számú szerződés

1.) Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a 71.250,- Ft összegben, kintlévőségi eljárási díj megtérítése címén érvényesített követelést figyelemmel arra, hogy azt a 2008. október 13-i felmondáshoz kapcsolódóan állította be az elszámolásba a felperes, melyet követően azonban a felek a szerződéses jogviszonyt helyreállították.

Fellebbezésében a felperes továbbra is kérte az alperesek ezen összegben való marasztalását, mivel állítása szerint a felmondással kapcsolatosan – függetlenül a szerződés visszaállításától – költségei merültek fel.

Kétségtelen, hogy a felek utóbb az időben első felmondást nem tekintették joghatályosnak, olyannak, amely a szerződés megszűnését eredményezné. Ezért döntöttek a lízingszerződés „visszaállítása” mellett a korábbi szerződési feltételek megtartásával. Emiatt a felmondás jogkövetkezményei nem érvényesülhetnek a szerződési kikötések szerint az első felmondás kapcsán. Nem vitatott tény ugyanakkor, hogy a lízingbevevő már ezen első felmondásra is okot adott nemteljesítésével, így ha e szerződésszegésével a felperesnek költséget okozott, konkrét kárát a készfizető kezes felelősségvállalása alapján köteles megtéríteni. Ilyen ténylegesen felmerült, határozottan megjelölt költséget viszont csupán a levelezés kapcsán tudott igazolni, amelyet az elsőfokú bíróság meg is ítélt. A további, az időben első felmondással összefüggő költségigény – felmerültének bizonyítottsága (Pp. 164. § (1) bekezdés) hiányában – alaptalan.

A fellebbezés e szerződéssel kapcsolatosan egyéb tételeket nem érintett.

II. HIT(1) számú szerződés

1.) Az elsőfokú bíróság a felperes 116.250,- Ft-os, e szerződés időben első felmondásához kapcsolódó kintlévőségi eljárási díj megfizetése iránti igényét elutasította, mellyel szemben a felperes fellebbezést terjesztett elő az I/1. pontban már ismertetettekkel azonos érvek alapján. Etekintetben sem igazolta azonban – többszöri felhívás ellenére – annak tényleges felmerültét. A követelés így az I/1. pontnál kifejtettekkel egyező jogi indokokra figyelemmel alaptalan.

2.) Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta a felperes 5.000,- Ft (az elsőfokú ítéletben tévesen 505.000,- Ft-ként feltüntetett) illeték, 12.600,- Ft hatóságnak fizetett díj, 57.600,- Ft állapotfelmérési díj, 277.920,- Ft szállítással kapcsolatos költség, 185.000,- Ft értékesítési jutalék, 2.300,- Ft hatósági illeték, valamint 60.850,- Ft szervizelési költség megtérítése iránti igényét, mivel részben nem igazoltak, részben pedig a 456.000,- Ft összegű átalányköltségként funkcionáló kintlévőségi eljárási díj körébe sorolhatók.

Ezek kapcsán a felperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elutasított tételek összesen 619.735,- Ft-ot jelentenek, ami már meghaladja a szerződésben rögzített 456.000,- Ft összegű kintlévőségi eljárási díjat, ezért a különbözetként jelentkező 154.735,- Ft-tal kérte felemelni ezzel összefüggésben az érintett alperesek marasztalásának összegét.

Az ítéletábra álláspontja szerint a felperes követelheti az átalányköltségen felül felmerült, tételesen igazolt kiadásainak megtérítését. A fellebbezésben írt 154.735,- Ft-os különbözet részösszegei közül viszont nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani a 60.850,- Ft-os szervizelési költség felmerülését, ezért etekintetben helyes az elsőfokú ítéleti indokolás. Ezt figyelembe véve a felperes által érvényesíthető tételek összege 558.885,- Ft, amelyből levonva a 465.000,- Ft átalány kintlévőségi eljárási díjat, a különbözetként adódó 93.885,- Ft-ra tarthat még igényt.

3.) Az elsőfokú bíróság 1.551.610,- Ft összegben utasította el a felperes tehermentesítési költség megtérítése címén előterjesztett követelését. Határozatának indokolása szerint nem volt egyértelműen megállapítható, hogy kifejezetten az e szerződés alapján folyósított kölcsön felhasználásával vásárolt gépjárműhöz kapcsolódna ez a kiadás.

A felperes fellebbezésében ugyanakkor előadta, hogy ez a tétel helyesen 811.030,- Ft, mivel a 2013. május 7. napján kelt beadványában keresetét etekintetben módosította.

A fellebbezés annyiban alapos, hogy a felperes valóban leszállította követelését a jogorvoslati kérelmében is írt 811.030,- Ft-os összegre, egyebekben azonban alaptalan. A felperesek által becsatolt 13.P.21.724/2012/14. számú előkészítő irat F/28. számú melléklete valóban tartalmazza a végrehajtói ügyszámot és a felperes ténylegesen csatolta a végrehajtótól származó igazolásokat a foglalás alóli feloldásokról, azonban az átutalásról szóló, 2009. március 27. napján kelt feljegyzés a (V), az (Y) és az (X) rendszámú járművekre együttesen, egy összegben tartalmaz igazolást, közülük viszont csak az utóbbi kettő képezi a per tárgyát. Így az igazolásból – valamint az egyéb iratokból – nem állapítható meg, hogy a feljegyzésen szereplő összegből mennyi került átutalásra a perrel érintett két rakodógépre. Mivel erre nézve a bizonyításra köteles fél a felperes (Pp. 164. § (1) bekezdés), a másodfokú eljárásban az ítéletábra a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetés mellett felhívta, csatoljon igazolást arról, hogy konkrétan e két gépjármű tehermentesítésére milyen összeget utalt át a végrehajtónak, összecszerően bizonyítva ezzel követelését (3. számú jegyzőkönyv halasztó végzésében foglalt felhívás). A felperes azonban bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, ezzel pedig fellebbezése alaptalannak bizonyult, hiszen követelése összecszerően nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást.

4.) Alaposnak találta ugyanakkor az ítéletábra a fellebbezést az 1.600.000,- Ft összegben vételár-különbözetként előterjesztett igény tekintetében. A felperes előadása szerint e perbeli gépjárművet

9.000.000,- Ft nettó opciós vételáron vásárolta vissza, majd azt 28.030,- euró (7.400.000,- Ft) nettó vételár ellenében adta el külföldi vevőnek. A két összeg különbözetére tartott igényt. Az egyedi kölcsönszerződés elválaszthatatlan részét képező HIT/2005.08.15. számú üzletszabályzat X/6/b pontja értelmében ha a hitelező a finanszírozott eszközt az opciós vételárnál alacsonyabb áron tudta értékesíteni, úgy a különbözet megfizetésére a kölcsönbevevő kötelezettséget vállal, az fennálló tartozását növeli. A felperes e szerződési kikötés, valamint a készfizető kezességi szerződés miatt fennálló, e kártérítésre is kiterjedő helytállási kötelezettségük alapján érvényesítheti az érintett alperesekkel szemben a 9.000.000,- Ft-os nettó opciós vételár és a 7.400.000,- Ft-os nettó továbbértékesítési ár különbözetét.

5.) Alaptalan viszont a fellebbezés az 1.800.000,- Ft összegű ÁFA-követelés kapcsán. A felperesi érvelés szerint a követelés alapja, hogy a kölcsönbevevő gazdasági társaság az opciós szerződés megkötésekor nem tudott részére számlát kiállítani a 9.000.000,- Ft + ÁFA összegű opciós vételárról, így kára keletkezett.

Az elsőfokú bíróság e tétel kapcsán úgy foglalt állást, hogy a szerződések megszűnését követően a felszámolási eljárás alatt a felszámoló magatartására visszavezethető károkért a „garantőrök”, azaz a készfizető kezesek nem felelnek. Az ítélet tábla álláspontja a kérdésben az, hogy a felperes e kárigényét akkor érvényesíthetné az alperesekkel szemben, ha az elszámolásba nem a 9.000.000,- Ft-os nettó, hanem a bruttó összeget állítja be, és miután ÁFA fizetési kötelezettségének eleget tesz, számla hiányában azt nem tudja visszaigényelni. Ezt támasztja alá a 13.P.21.681/2014/9. számú beadványához F/37. szám alatt csatolt 2011. április 11-én kelt felszólító levele is. Jelen esetben azonban a felperes az elszámolásba eleve a nettó 9.000.000,- Ft-os összeget állította be, ezzel csökkentette a kölcsönbevevő tartozását. Ezen túlmenően azt sem igazolta, hogy ÁFA fizetési kötelezettségének eleget tett volna és a befizetett összeg nem térült meg, vagyis azt, hogy állított kára egyáltalán felmerült. A felperes követelésének jogalapja ezért – bizonyított kár hiányában – e tétel tekintetében nem igazolt.

III. HIT(2) számú szerződés

1.) Az e szerződés megszegése és első felmondása kapcsán követelt 164.940,- Ft-os kintlévőségi eljárási díj tekintetében az ítélet tábla utal a I/1. pontban kifejtettekre.

2.) Az elsőfokú bíróság a felperes 5.517.417,- Ft-os összegben érvényesített kártérítési igényét elutasította. A felperes fellebbezése szerint ez helyesen 2.984.084,- Ft, majd ezt követő nyilatkozatában fellebbezését e tétel tekintetében nem tartotta fenn (Pf.I.20.539/2016/4. sorszámu előkészítő irat 5. pontja).

3.) Az e kölcsönszerződéssel folyósított összegből megvásárolt gépjármű 4.211.785,- Ft tehermentesítési költségének megtérítésére irányuló követelés mértékét az elsőfokú ítélet helytelenül tartalmazza, az helyesen 3.275.945,- Ft, egyebekben a követelés megalapozottságát illetően az ítélet tábla utal a II/3. pontban kifejtettekre.

4.) A 912.000,- Ft értékesítési jutalék megfizetésére irányuló fellebbezés annyiban alapos, hogy a felperes a kintlévőségi eljárási díjjal nem fedezett költségeit érvényesítheti a készfizető kezesként helytállni tartozó alperesekkel szemben. A teljes megtéríteni kért költség összesen 944.600,- Ft (15.000,- Ft a felszólító levél díja, 5.000,- + 12.600,- Ft az illeték, 912.000,- Ft az értékesítési jutalék), amelyből levonva a 659.760,- Ft-os kintlévőségi eljárási díjat, megállapítható, hogy a követelés 284.840,- Ft összeg erejéig alapos.

5.) Szintén alaposnak ítélte a fellebbezést az ítélet tábla a késedelmi kamatkövetelés kapcsán, mivel a felperes az elsőfokú eljárás során F/30. csatolt beadványában e követelés mértékét módosította, amit az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott. E tétel tekintetében tehát a fellebbezés 425.635,- Ft összeg erejéig alapos.

A kifejtettekre tekintettel a szerződésekhez kapcsolódó elszámolást az ítélet tábla az alábbiak szerint módosította:

I. PLA... számú szerződéshez kapcsolódó elszámolás.

Az elsőfokú bíróság által elfogadott elszámolás helyes volt.

II. HIT(1) számú szerződéshez kapcsolódó elszámolás.

Lejárt tartozás a felmondás napjáig:

A felperes fellebbezése a kintlévőségi eljárási díj tekintetében alaptalannak bizonyult, azonban az elsőfokú ítélet számítási hibát tartalmaz, az összeg helyesen 1.048.776,- Ft.

A felmondás napján esedékes követelés:

Az elsőfokú ítélet számítási hibát tartalmaz, ugyanis abból kimaradt a felszólító levél 9.500,- Ft-os díja, amelynek megtérítésére irányuló követelés viszont az elsőfokú ítélet indokolása szerint megalapozott. Ezt figyelembe véve az elszámolás összege helyesen 6.721.624,- Ft.

Felmondás napját követő követelések:

Az elsőfokú ítélet itt is számítási hibát tartalmaz. A késedelmi kamatok összege összesen 1.255.343,- Ft, amelyhez hozzá kell adni – a fellebbezés eredményeként – a kintlévőségi eljárási díjon felüli költségek megtérítése címén 93.885,- Ft-ot, valamint a vételár különbözetként igényelt 1.600.000,- Ft-ot. Ily módon a teljes összeg e szerződés tekintetében 10.719.628,- Ft, melyből levonva a megtérült 9.000.000,- Ft-os vételárat, a felperesnek járó összeg 1.719.628,- Ft.

III. A HIT(2) számú szerződéshez kapcsolódó elszámolás.

A lejárt tartozások a felmondás napjáig:

A felperes fellebbezése a kintlévőségi eljárási díj tekintetében alaptalannak bizonyult, az elsőfokú bíróság ítélet szerinti elszámolása helyes.

Felmondás napján esedékes követelés:

E tételeket a felperes fellebbezése nem érintette.

Felmondás napját követő követelések:

A 2009. május 22. napjáig járó kamat összege helyesen 1.637.924,- Ft, továbbá a felperes fellebbezése alaposnak bizonyult a kintlévőségi eljárási díjon felüli költségei tekintetében 284.840,- Ft erejéig. E szerződésekhez kapcsolódóan így a felperes alapos követelése 33.601.062,- Ft, melyből le kell vonni a gépjárműszerelvény eladásából befolyt 18.184.084,- Ft-ot, ennek megfelelően az ítélet tábla az alperesek marasztalását e szerződés tekintetében 15.416.948,- Ft-ra emelte fel.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, a rendelkező részben írtaknak megfelelően megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta azt.

A fellebbezési érték az első szerződéshez kapcsolódóan 71.250,- Ft volt, a második szerződés vonatkozásában 4.482.015,- Ft, a harmadik kapcsán 7.762.604,- Ft, összesen 12.315.869,- Ft. Az ehhez társuló 8% mértékű fellebbezési eljárási illeték (1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 46. § (1) bekezdés) 985.300,- Ft. A fellebbezés összesen 2.404.360,- Ft összeg erejéig bizonyult alaposnak, melyet figyelembe véve a felperes a másodfokú eljárásban 80 %-ban pervesztesnek tekintendő. Mivel az alperesek a másodfokú eljárásban fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő és áthárítható költségük sem merült fel, kötelesek a felperes által lerótt fellebbezési eljárási illeték pernyertességi arányához igazodó részének megfizetésére (Pp. 81. § (1) bekezdés), amelynek összege 192.300,- Ft. Észlelte az ítélőtábla továbbá, hogy a felperes fellebbezésében tévesen 1.705.462,- Ft illetéket rótt le, ezért jogosult 780.162,- Ft fellebbezési eljárási illeték visszaigénylésére az állami adóhatóságtól az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontja alapján.

Szeged, 2017. január 6.

Dr. Kiss Gabriella s.k.	Bálint Attila s.k.	Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró